

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Bejaker kroppens lust att leva

Möller-Sibeliuss, Anna

Published in:
Vasabladet

Published: 27/04/2022

Document Version
Accepted author manuscript

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Möller-Sibeliuss, A. (2022). Bejaker kroppens lust att leva. *Vasabladet*. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2023030329464>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Susanne Ringell: Kroppens kalligrafi. Förlaget 2022.

Sensuell andlighet och kroppsnära skönskrift

”Hon är en pilgrim som inte vet vart hon är på väg”, skriver Susanne Ringell i sin nya bok ”Kroppens kalligrafi”. Men om målet är ovisst så är utgångspunkten för den andliga färden desto klarare: den finns tveklöst i kroppen.

”Kroppens kalligrafi” fångar upp skrivandet och skönheten som aspekter av denna andliga kroppslighet både i sin titel och i de poetiska prosatexterna med sina starkt självbiografiska inslag. Boken har tillägnats maken, skådespelaren och författaren Anders Larsson, som dog oväntat i höstas. Det ger förstås läsningen en särskild stämning.

Kroppens andlighet eller andens kroppslighet är ett tema som Ringell utvecklat i flera av sina böcker och det känns som en välkommen mottext i vår kultur, som så envist håller fast vid dikotomin mellan kropp och medvetande, natur och kunskap, trots alla dekonstruktionsförsök. Men Ringell utgår från erfarenheten och inte från idéer och hon skriver sinnligt, erotiskt, kvinnligt, odogmatiskt om ”gud” och andlighet.

Hon uppfattar själv den kyrkliga traditionen som patriarkal och lyfter fram kvinnliga inspiratörer, författare som Ylva Eggehorn, Jonna Bornemark och Ety Hillesum (en holländsk judinna som dog i Auschwitz). Hon efterlyser något mera förutsättningslöst och öppet:

”Det är för tungrott innanför murarna. Nu längtar hon efter råbarkade sjömanspräster i flykten i tillfälliga hamnar, efter diakonissor på cyklar, helighets tomhet, resten musik och tystnad.”

Men hennes bok handlar också om mycket annat. En av berättelserna tar upp hur ett långvarigt parförhållande går i stå en het och torr sommar på landet då de inte får kontakt med varandra i den kvävande gemensamheten och då tanken att förälskelsen försvunnit ur kärleken hotar själva fundamentet.

Ringell skriver också om fyra döda väninnor som blivit stjärnbilder på himlavalvet, om en ångestväckande cancerundersökning, om den älskade mannen och textjaget själv som barn i Småland respektive Helsingfors och en parallell, spegelvänd besvikelsens vändpunkt som drabbar dem båda på varsitt håll. Hon skriver om sexualiteten i sextioårsåldern, om de höstliga lekarna, disiga och dröjande – en mera sällan skildrad nyans av den erotiska passionen.

Inflätat i andra teman finns också dagens globala bekymmer, som den vinningslystna skogsavverkningen och resandets belastning på miljön. Inte heller i de här frågorna driver Ringell någon idé eller politik, men ställer sig själv mitt i problemkomplexet och undrar vad hennes försök att ändra livsstil innebär, om det existerar ”en oupplöslig symbios mellan att resa och att arbeta. Lusten. Suget. Dör den ena dör den andra?”

Obekväma och svåra frågor ställs ofta och ångestväckande ämnen ges plats, men just tack vare modet att se saker som de är vågar textjaget också bejaka kroppens lust att leva och glädjas tills den ”döden dör”.

”Kroppens kalligrafi” börjar med att den kvinnliga huvudpersonen kissar stående i gräset. Jag tycker att det är en betecknande position ur vilken den finstämda lyriska texten sedan för fram sin livserfarenhet och klokhet, friskt renons på all eterisk upphöjdhet.

Anna Möller-Sibelius